

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/347/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3711212500
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3711212500.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: Ing. C. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, U. Q., zastúpený: JUDr. Tibor Bicko, advokát so sídlom Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, proti odporcovi: F. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX, zastúpený: T. Róbert Fatura, advokát so sídlom Centrum 18/23, Považská Bystrica, v konaní o určenie, že darovacia zmluva je voči navrhovateľovi právne neúčinná, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 6C/162/2011 - 83 zo dňa 15. apríla 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolacie konanie v napadnutom výroku rozsudku súdu prvého stupňa čo do veci samej o zamietnutí návrhu **z a s t a v u j e .**

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania odporcu **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,46 Eur, advokátovi JUDr. Róbertovi Faturevi, do troch dní.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa o určenie, že darovacia zmluva zo dňa 01.08.2011, uzavretá medzi Viliamom Šišťikom, rod. Šišťikom, nar. XX.XX.XXXX, bytom R. XXX a odporcom, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k parcelám v k.ú. R., č. KNC 1749/5 o výmere 3.409 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/6 o výmere 1.030 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/7 o výmere 790 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/8 o výmere 175 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/9 o výmere 561 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/10 o výmere 1.677 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/11 o výmere 478 m² „zastavané plochy a nádvoria“, č. 1749/12 o výmere 226 m² „ostatné plochy“, zapísané na LV 1472 k.ú. R., ktorej vklad povolil Katastrálny úrad, Správa katastra Považská Bystrica, pod č. V 1844/11 dňa 05.09.2011, je voči nemu právne neúčinná. Rozhodnutie, ktoré po právnej stránke odôvodnil poukázaním na ust. § 42a ods. 1, 2, 3 písm. a), § 42b ods. 2 a § 116 Občianskeho zákonníka, založil na tom skutkovom základe, že vymáhateľná pohľadávka navrhovateľa vo vzťahu k Ing. F. F. ukrátená nebola, hoci odporca si svoju povinnosť určenú rozhodnutím súdu nespĺnil v zákonnej lehote. V exekučnom konaní zaplatil navrhovateľovi celý dlh, úrok z omeškania a náhradu trov konania, preto nevidel dôvod na určenie, že darovacia zmluva zo dňa 01.08.2011, ktorú uzatvorili otec Ing. F. F. so synom F. F. ml. (odporcom) a ktorou Ing. F. F. na svojho syna previedol nehnuteľnosti v obci R., je voči navrhovateľovi právne neúčinná. Vychádzajúc z uvedeného súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keď procesne úspešnému účastníkovi priznal náhradu trov konania v celkovej výške 448,56 Eur. Priznaná náhrada trov konania pozostávala z odmeny za úkony právnej služby: 2 úkony po 58,69 Eur (prevzatia veci a príprava zastupovania, napísanie odvolania dňa 03.01.2012), 1 úkon po 14,67 Eur (účasť na pojednávaní dňa

14.02.2013), 2 úkony po 60,07 Eur (účasť na pojednávaniach v dňoch 07.03.2013 a 15.04.2013), 2 x režijný paušál vo výške 7,63 Eur, 3 x režijný paušál vo výške 7,81 Eur, k tomu 20 % DPH zo sumy 290,88 Eur, čo predstavuje 58,18 Eur a zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 99,50 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť a prikázať súdu prvého stupňa vo veci znovu konať a rozhodnúť. Napadnuté rozhodnutie považoval v oboch výrokoch za nesprávne, keďže súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, lebo nevykonal navrhnuté dôkazy a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Poukázal na to, že bol nútený domáhať sa splnenia povinnosti uloženej súdom otcovi odporcu v zmenkovom platobnom rozkaze sp. zn. 56Zm 32/11 zo dňa 29.07.2011 prostredníctvom exekútorky JUDr. Adriany Steinerovej. V priebehu exekučného konania zistil, že jeho pohľadávka nie je uspokojiteľná, pretože dlžník nemal majetok, z ktorého by bolo možné túto uspokojiť, vzhľadom k čomu súd prvého stupňa pôvodným rozsudkom č.k. 6C/162/2011 - 37 zo dňa 01.12.2011 určil neúčinnosť predmetnej darovacej zmluvy voči navrhovateľovi. Mal za to, že súd prvého stupňa splnil pokyn odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení sp. zn. 17Co/40/2012 zo dňa 12.12.2012 len čiastočne, pričom na dôkaz toho, že dlžník F.I. starší nemá ďalší majetok, z ktorého by bolo možné efektívne uspokojiť pohľadávku, navrhovateľ navrhol vykonať znalecké dokazovanie a o tomto návrhu nebolo zo strany súdu prvého stupňa vôbec rozhodnuté, čo považuje za závažné pochybenie. Zdôraznil, že právo domáhať sa určenia neúčinnosti právnych úkonov dlžníka má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný alebo ak už bol uspokojený. Predmetom odporovateľnosti je teda právny úkon, nie vymáhateľná pohľadávka, ani jej výška. V dôsledku uvedeného návrh smeroval voči tomu, kto má z dlžníkovho právneho úkonu prospech a táto osoba nie je zodpovedná za vymáhateľnú pohľadávku, ani jej výšku. Podľa jeho názoru sa v danom prípade súd prvého stupňa nesprávne zaoberal výškou pohľadávky, ktorá sa síce postupne znižovala, avšak toto bolo aj príčinám súdu, ktorý účelovo odročoval pojednávania preto, aby dlžník mohol vymáhanú pohľadávku splniť. Nesprávne právne posúdenie súdu prvého stupňa videl najmä v tom, že návrh zamietol so strohým odôvodnením, že dlžník pohľadávku zaplatil a to aj napriek ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vyjadril presvedčenie, že napadnutá darovacia zmluva je a ostane voči nemu neúčinná, nakoľko v čase podania návrhu na začatie konania ukračovala uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky a nič na tom nemení skutočnosť, že jeho nárok už bol uspokojený. Za nezákonný považoval aj výrok napadnutého rozsudku o náhrade trov konania, pretože návrh na začatie konania podal dôvodne a v čase jeho podania mal neuspokojenú pohľadávku voči dlžníkovi - otcovi odporcu. V danej súvislosti dôvodil, že odporca v konaní plný úspech nemal, pretože až v priebehu konania na súde došlo k uspokojeniu jeho pohľadávky a náhrada trov konania mu nepatrí z dôvodu, že odporovateľný právny úkon bol urobený úmyselne na škodu navrhovateľa a v úmysle zmariť uspokojenie jeho oprávnenej pohľadávky.

K odvolaniu navrhovateľa sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril odporca, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa považoval za vecne a právne správny, v dôsledku čoho ho navrhol potvrdiť a zaviazat' navrhovateľa povinnosťou zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 81,46 Eur. Mal za to, že predpokladom úspešnej odporovateľnosti je existencia vymáhanej pohľadávky, pričom navrhovateľ už v čase rozhodovania vo veci nemal voči dlžníkovi žiadnu pohľadávku a napriek tomu trval na podanom návrhu. Za ďalší predpoklad označil skutočnosť, že právne úkony ukracujú uspokojenie pohľadávky veriteľa, pričom zo skutkového stavu vyplýva, že dlžník F. F. zaplatil celú pohľadávku navrhovateľa, pričom túto splácal postupne od začatie exekúcie, preto nebol dôvod na podanie návrhu na začatie konania. Dôvodil, že návrh na začatie konania bol nedôvodný aj vzhľadom k tomu, že dlžník disponoval a disponuje aj iným majetkom, ktorý by mohol byť v prípade potreby speňažený a následne použitý na uspokojenie navrhovateľovej pohľadávky, preto nemožno súhlasiť s tvrdením, že darovacou zmluvou zo dňa 01.08.2011 bolo ukrátené uspokojenie pohľadávky navrhovateľa. Zároveň zdôraznil, že navrhovateľ napriek tomu, že súd prvého stupňa mu v rámci hospodárnosti konania poskytol možnosť zväziť po oznámení o úplnom uspokojení jeho pohľadávky späťvzatie návrhu, tento na návrhu naďalej trval. Vyjadril presvedčenie, že z predložených dôkazov bez nutnosti znaleckého dokazovania nepochybne vyplýva, že dlžník navrhovateľa disponoval aj iným majetkom okrem predmetných pozemkov, z ktorého mohol pohľadávku uhradiť a zároveň poukázal na nedostatočnú činnosť konajúcej súdnej exekútorky, ktorá sa pri zisťovaní majetkových pomerov dlžníka zamerala výlučne na nehnuteľnosti a hnutelné veci značnej hodnoty nespísala do zoznamu majetku povinného.

Podaním zo dňa 04.02.2014, doručeným odvolaciemu súdu dňa 06.02.2014, vzal navrhovateľ svoje odvolanie zo dňa 31.05.2013 proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 6C/162/2011 - 83 zo dňa 15. apríla 2013 čo do výroku o zamietnutí návrhu späť. V tejto súvislosti zdôraznil, že vzhľadom k skutočnostiam preukázaným v konaní, že proti odporcovmu otcovi mal pohľadávku, ktorú mu dlžník nechcel zaplatiť a v úmysle zmarit' alebo sťažiť jej uspokojenie daroval jedinou bonitnú časť svojho majetku odporcovi, bol nútený podľa návrh na súd. Počas konania vo veci samej, keď sa otec odporcu dozvedel, že návrh môže byť zamietnutý ak vymáhanú sumu uhradí, na viackrát exekútorke vymáhanú sumu zaplatil a z toho je zrejmé, že návrh na začatie konania bol podaný dôvodne. Poukázal na to, že ak by odporca neuzavrel s otcom účelovú darovaciu zmluvu, exekútorka by dotknutú nehnuteľnosť, ktorá jediná z otcovho majetku nebola zaťažená záložnými právami, v priebehu exekúcie predala, z výťažku by bol uspokojený a nemusel by podávať na súd odporovaciú žalobu, s čím boli spojené trovy súvisiace so zaplatením súdneho poplatku a právnym zastupovaním. Pokiaľ ide o odvolanie čo do výroku o trovách konania, zdôraznil, že na podanom odvolaní v tejto časti trvá a vychádzajúc z uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v predmetnej časti zmenil a priznal mu náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v celkovej výške 980,59 Eur.

Odvolací súd po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania a proti rozhodnutiu, proti ktorému bol tento opravný prostriedok prípustný, preskúmal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a prejednal ju bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a bez vecného preskúmania napadnutého rozhodnutia v jeho meritórnej časti, keďže odvolateľ vzal v tejto časti odvolanie späť, a dospel k záveru, že odvolacie konanie v časti napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu je potrebné zastaviť.

Podľa ust. § 207 ods. 2, 3 O.s.p., dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak niekto vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

Právo podať odvolanie je dispozičným právom účastníka konania. Toto dispozičné právo mu ostáva až do rozhodnutia o tomto odvolaní a jeho súčasťou je aj možnosť vziať odvolanie späť až dovtedy, kým o ňom nebolo rozhodnuté. Odvolanie môže vziať späť ten, kto ho podal, pričom ide o dispozitívny úkon účastníka, na ktorý nepotrebuje súhlas súdu. Ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví. Vec sa tým dostane do štádia a účastníci do postavenia, ako keby odvolanie nebolo podané. Ak niekto vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

Vzhľadom k dispozitívnemu úkonu navrhovateľa v podobe späťvzatia odvolania čo do výroku o zamietnutí návrhu odvolací súd v zmysle citovaného zákonného ustanovenia odvolacie konanie v časti napadnutého výroku rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu zastavil.

Odvolací súd následne preskúmal vec v časti napadnutého rozhodnutia o trovách konania, na preskúmaní ktorej navrhovateľ trval a v tejto časti nedošlo k späťvzatiu odvolania, v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti rozhodnutia o trovách konania je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v náväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa stotožňuje. O odvolaní navrhovateľa odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého nie je potrebné nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

V danej súvislosti odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že vzhľadom k tomu, že navrhovateľ vzal späť odvolanie v časti napádajúcej výrok rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej, kedy je povinnosťou odvolacieho súdu s prihliadnutím na dispozičné právo účastníka konania odvolacie konanie v dotknutej časti bez ďalšieho zastaviť (čím sa vec v meritórnej časti dostane do štádia, ako keby odvolanie nebolo podané), odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti rozhodnutia o náhrade trov konania z vecného hľadiska nepreskúmaval. Pri preskúmaní tejto časti rozhodnutia je totiž nevyhnutné vychádzať z toho, že návrh navrhovateľa bol súdom prvého stupňa v celom rozsahu zamietnutý, pričom

riešenie tejto otázky sa po späťvzátí odvolania zo strany navrhovateľa v tejto časti a márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania na strane odporcu už nemôže stať predmetom riadneho opravného konania, preto za procesne úspešného účastníka treba považovať odporcu. Odvolaciemu súdu tak s prihliadnutím na vyššie uvedené neostalo iné, než rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, v ktorom o náhrade trov konania správne rozhodol s prihliadnutím na mieru procesnej úspešnosti v konaní podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., keďže tento spôsob rozhodnutia o náhrade trov konania korešponduje so znením výroku vo veci samej, t.j. vyjadrením procesného (ne)úspechu účastníkov v konaní, pričom iné okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by v prejednávanej veci zakladali dôvod na prípadné nepriznanie náhrady trov konania odporcovi, odvolacím súdom zistené neboli.

Preto bol rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti vo výroku o náhrade trov konania ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdený.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p., v zmysle ktorého ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. K zastaveniu odvolacieho konania došlo v dôsledku späťvzátia odvolania navrhovateľom bez toho, aby ho k takémuto úkonu viedlo správanie odporcu ako to má na mysli ust. § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., v nadväznosti na čo v zmysle zásady zavinenia prislúcha odporcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Preto odvolací súd zaviazal navrhovateľa ako účastníka, ktorý procesne zavinil zastavenie odvolacieho konania, k povinnosti zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 10.06.2013, vo výške 60,07 Eur, spolu s režijným paušálom vo výške 7,81 Eur a 20 % DPH, v celkovej výške 81,46 Eur.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.